

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

24. De Paralytico à Christo sanato intra domum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

DE PARALY-
TICO SANATO IN-
TRA DOMVM.

MEDITATIO XXIV.
EVANGELIVM.

*Matt. 9.
Mar. 2.
Luc. 5.*

ACTVM est in vna die
rum, & auditū est quod
Iesus in domo esset, &
confestim cōuenerunt
multi, ita vt nō caperēt,
neq; ad ianuam. Et ipse sedebat do-
cens, & erant Pharisei sedentes & le-
gis Doctores, qui venerant ex omni
castello Galileæ, & Iudææ, & Hieu-
salē. & virtus Domini erat ad sanan-
dū eos. Et ecce venerunt viri portā-
tes in lecto hominem paralyticum,
inuenientes, qua parte illum infer-
rent præ turba, ascenderunt supra
tectum, & patefacientes, per tegu-
las submiserunt eum cum lecto an-
te

te IESVM. Cùm autem IESVS vi-
 disse fidem illorum, dixit paralyti-
 co. Confide fili, remittuntur tibi pec-
 cata tua. Et ceperunt Scribæ & Phari-
 sai cogitare & dicere in cordib. suis:
 Quid hic sic loquitur? hic blasphemat.
 Quis potest dimittere peccata,
 nisi, solus Deus? Quo statim cognito
 IESVS spiritu suo, respõdens dixit
 ad illos. Vt quid cogitatis ista mala
 in cordibus vestris? Quid est facilius
 dicere paralytico. Dimittuntur tibi
 peccata tua, an dicere, surge, tolle
 grabatum tuum & ambula. Vt autem
 sciatis, quia filius hominis habet po-
 testatem in terra dimittendi pecca-
 ta, tũc ait paralytico. Tibi dico, Sur-
 ge, tolle lectum tuum, & vade in do-
 mum tuam. Et confestim consurgens,
 tulit lectum in quo iacebat, & abiit
 inde coram omnibus, magnificans
 Deum. Videntes autem turbæ timu-
 erunt. Et stupor apprehendit omnes,
 & magnificabant Deum, qui dedit
 talem potestatem hominibus.

R 7

PRO-

2. Par. 6.
Esa. 35.1. **T** solus noſti corda filiorum hominum.

2. Sali et ſicut ceruus claudus.

CONSIDERATIONES.**Punct. 1.**

Post diuinum prolixumq; ſermonē in monte factum Dominus in uallem descendens varios infirmos ſanauit, & enegumenos liberauit. Poſt ad mirabile uerò miraculum de ſedata maris tempeſtate, ingreſſus Capharnaum cepit iterū docere, & deinde ad patriam redire miracula, ſanando paralyticū. Vide quomodo Dominus uiciſſim nunc hæc, nunc illa humana ſalutis opera faciat, idq; non ſine diuina ſapientia. Nam primò docebat, deinde curabat infirmos, ut indicaret, primò ſibi curæ eſſe animas, tū corpora, præcipuèq; ſe adueniſſe ad tollendos e mentibus hominum morbos ſpirituales, nempe ignorantia & malitiæ. Verum ut doctrina ſua apud mundum haberet locum, maioremq; vim haberet ad perſuadendam hominibus Euangelicam ueritatē, eam ſignis & miraculis confirmauit.

2. Cum ergo IESVS in domo quadā doceret, ecce deponitur ante eum paralyticus. Vbi primò perpende, magnam
fiden

q; sermone
ntus in val
rmos sana
it. Post ad
e sedata ma
pharnaum
ad patran
o paralyti
us vicissim
a salutis o
ina sapien
e inde cura
mò sibi eu
raecipuaq;
mentibus
nempè i
vt doctri
et locum,
et suaden
veritatē,
mauit.
no quadā
um para
magnam
fidem

fidem eorum qui eum deportarant, neque enim tantum laborem in se suscepissent, si non firmiter credidissent Dominum posse facere illud miraculum. Deinde cōsidera eorū caritatem, nihil enim eos aliud permouit ad hoc totū, quam summum desiderium sanitatis misero huic homini restituēdæ. Magnitudo autē desiderij eorum ex eo liquet, quia nulla habita ratione, vel damni, quod Domino Domus, patefaciendo tecto, inferebant, vel periculi eorū, qui intra domū erant, sed nec habito, quod plus erat, respectu Domini inibi prædicantis, primum magna molestia infirmum detulerunt in domus tectum, deinde funibus è tecto in præsentia Christi demiserunt. At vnde hominibus illis tanta fides cōtigat, nisi ab ipso Christo, autore & consummatore fidei nostræ? Quis tantum prudentiæ illis indidit, vt mirabile hoc inuentum excogitaret, nisi æterna sapientia, de qua scriptum est, quod homines prudentiam & iusticiam doceat. Deniq; quis corda eorum tanta caritate, & desiderio salutis infirmi accendit, nisi qui est ipsa Caritas, qua docemur dono Spiritus sancti amare nō solum Deum, sed etiam proximum nostrum? Magna bonitas Dei

Sal-

Sep. 8.

1. Ioan. 4.

Saluatoris nostri, qui ideo nos prae-
nit donis suis, ut postea etiam imper-
riat nobis donorum suorum merita,
ijsque consequamur gratiam & salu-
tem aeternam.

3. CONSIDERA, mansuetudinem
Saluatoris, neque enim aut moleste fecit
sermonem suum funesto isto specta-
culo interruptum, aut importunitatem
hominum coarguit, aut exprobat te-
nuitatem fidei, ut alias fecit in Regulo,
qui perinde, atque isti, credebatur praesentiam
Christi ad sanandum aegrum, necessariam.
Verum instar humanissimi Medici misericordiae oculos con-
iciens in paralyticum, magnamque fi-
dem intuens, tum eorum qui eum de-
portabant, tum ipsius paralytici, ait il-
li. Confide fili. Obserua, miserabilem
illum hominem, quem superbi Phari-
saei, vix suo aspectu dignabantur, a cle-
mentissimo Domino vocari filium,
quia iam per fidem factus erat Dei fi-
lius. Nusquam in toto Euangelio le-
gimus vllum Apostolorum sigillatim
a Domino appellatum filium, ut fuit
hic paralyticus: tam grata Deo est pau-
pertas, & infirmitas patienter tolerata.
O felix paralytice, si agnoscis, quis te
appellet filium, & quanto beneficio te
hoc

hoc vno v
maiori in p
sem, vel v
nium bo
mundi. O
Deo vocar
fero Creat
cari Patrem
serabiliter
ni & cadu
vno verbo
te ut inter
fessor regn
causa est,
hoc benef
morus sit,
patientia
cum addu
solet Deo
quia om
fuerint; se
dicitur, I
fidem; qu
praedican
fidei, sed
trare quo
rat Deo
prium ca
stra meri
Domini

o nos prae
tiam imp
um menta
am & salu
suetudinem
noleste fec
illo specta
runitatem
xprobat te
in Regulo
debat pra
m agrum,
humanissi
ilos conij
namque fi
ni eum de
ici, aut il
terabilem
bi Phari
tur, a cle
filium,
at Dei fi
ngelio le
gillatim
, vt fuit
est pau
olerata.
quis te
fficio te
hoc

hoc vno verbo affecerit. Scio apud te
maiori in pretio futurum, quam sanita
tem, vel vllum aliud, quantumuis exi
mum bonum aut faelicitatem huius
mundi. O quam magna beatitudo est, a
Deo vocari filium, & ab homine mi
sero Creatorem posse corde filiali vo
cari Patrem. lacebat hic infirmus mi
serabiliter in terra supplicans pro bre
ui & caduca corporis sanitate, at hoc
vno verbo iniecta illi certa spes est, fo
te vt inter filios Dei sit haeres & pos
sessor regni caelorum. VERVM quid
causa est, cur IESVS ad praestandum
hoc beneficium potius eoru fide per
motus sit, quam diuturna afflictione &
patientia aegri, pioque officio eoru, qui
eum adduxerunt, quod opus caritatis
soler Deo esse gratissimum? Non dubiu
quia omnia haec misericordia digna
fuerint; sed tamen in Euangelio tantum
dicitur, Dominum respexisse eorum
fidem; quod factum est, no tantum ad
praedicandam & extollenda virtutem
fidei, sed quia proprium fidei est, impe
trare quod homo firmiter credit, & spe
rat Deo posse impetrari, sicut pro
prium caritatis est reddere opera no
stra meritoria, conuenienter verbis
Domini. *Quicquid orantes petitis, cre-
dite* Matt. 11.

dite quia accipietis, & fiet vobis.

4. Iam verò quid sibi vult, benedictus IESU, quod paralytico postulanti à te sanitatem, respondes, Dimissa est eius peccata, quod ille non postulavit: O ineffabilis liberalitas Saluatoris, qui vt solet plus dare, quàm promittit, sic etiam secundum Apostolum, solet *omnia superabundanter facere quàm petimus.* Hic paralyticus desiderabat & petebat sanitatem corporis, & obtinuit multo maiora, nam assumens eum in filium & peccata remittens, simul et ponas gratiam & gloriam. Dicit ergo illi: Confide fili, dimittuntur tibi peccata tua: quasi diceret. Ne dubita te accipere quod petis, cum præstem beneficium multo maius. Primò ergo remittit tibi peccata, vt consequare non solum corporis, sed etiam animæ sanitatem, imò vt perfectius obtinere possis sanitatem corporalem, primò tibi dō hanc spiritalem; sapenūmero enim cōtingit, fortè etiam in hoc paralytico, vt peccata sint causæ infirmitatum, & afflictionum, quas Dominus nobis immittit; à quibus si homo liberari velit, necesse est vt primū renuntiet peccatis, & sanitatem animæ consequatur. Itaque Dominus hic egit instar periti

Me-

Ephe. 3.

et vobis.
 ult, benedictio
 o postulantia
 Dimissa esse
 non postulas
 as Saluatoris,
 m promittit,
 stolum, solet
 re quam peti-
 erabat & pe-
 & obtinuit
 ens eum in
 is, simul et
 Dieit ergo
 r tibi pecca-
 bita te acci-
 tem benefi-
 ergo remitte-
 are non so-
 ma sanita-
 nere possis
 mo tibi do-
 o enim co-
 alytico, vt
 um, & af-
 n obis im-
 erari velit,
 iet pecca-
 sequatur.
 tar periti
 Me-

Vedici, qui purgatione primùm è cor-
 pore depellit prauos humores, & postea
 inducit sanitatem: sic verisimile est, Do-
 minum cum prolatione illorum verbo-
 rum pariter indidisse internam notitiã
 & dolorem suorum peccatorum, cum
 firmo emendandæ vitæ proposito, vt
 expetita corporalis sanitatis eo redde-
 retur capaci or.

5. **MAGNA** certè misericordia fuit,
 quàm Dominus exhibuit huic paralyti-
 co, liberãdo eum à tam horribili corpo-
 ris ægritudine, sed multo maior miseri-
 cordia fuit, permisisse eum incidere in
 ægritudinẽ, quæ occasionẽ ei daret, &
 sanitatis & consequendæ salutis æternæ.
 O quoties clementissimus Deus, ei qui
 cõtempo & deserto Christo spõso suo,
 effrenatis suis cupiditatibus in trasuer-
 sum actus, quærit & se statatur alios ama-
 tores, afflictionũ & morborũ spinis viã
 oãm obstruit, & omnia consilia cona-
 tusq; interrumpit, vt licet maximè velit
 malè optata exequi nõ possit, donec tã-
 dem agnito errore suo, redeat ad cor, &
 mutare consiliũ cogatur, dicens quod
 scriptum est. *Reuertor ad virũ meum prio-* *Ose. 2.*
rem, redibo ad priorem sponsum ad Ie-
sum meum, qui tantoperè me amat, &
desiderat salutem meam.

6. **SCRI-**

6. Scribæ & Pharifæi verbis CHRISTI scandalizati dixerunt intra se. Hic blasphemât. Vide quàm magna sit haec iniquitas & ingratitude, benedictus IESUS occupat se in prædicando, tradenda salutis via, curandaq; ægritudine animi & corporis, & pro tanti beneficii remuneratione habetur blasphemus & impius: Sed considera Domini mansuetudinem & patientiam, qui licet oculis suis diuinis cogitationes eorum diabolicas perspiceret, neque illatam iniuriam vindicat, neque benefacere eis quasi indignis cessat, sed porro progreditur cum sua misericordia, contentus benignè tantum eos reprehendisse: ac velut is, qui non ad perdendas, sed ad saluandas animas venerat, vno eodemque tempore paralyticum, & reliquorum omnium animas, sanauit; sic, vt mutata sententia, inciperent Deum glorificare, confitendo omnipotentiam Saluatoris. Dixit ergo eis Dominus. Vt quid cogitatis malain cordibus vestris? quasi dicat, cum ego tantum boni vobis faciam, quæ causa est, vt de me cogitetis malè? Et si verba mea, quæ dico, possunt intelligi benè, cur ea calumniamini? & in deteriorem partem interpretamini? & si me vocatis

Luc. 9.

CHRISTUS
 blasphemus
 dicitur. Dicitur
 in usura
 diuinam
 me non
 vestram
 cordis? c
 gnoscere
 remitter
 statem p
 dicere p
 verumq;
 Ecce & h
 ac tunc
 ticum, in
 Et confes
 ctus sub
 7. Videt
 nediecti
 lum istu
 eumq;
 sui not
 esset ve
 non in
 nostra
 curam
 minur
 natur
 nam si
 tione

is blasphemum, eò quod dixerim paralytico. Dimittuntur tibi peccata tua, & ita usurparim, quasi Deus, potestatem diuinam: dicite mihi, si potestas hæc in me non est, vnde venerim in notitiam vestrarum cogitationum, & arcanorū cordis? cū æquè proprium Dei sit cognoscere corda hominum, ac peccata remittere. Præterea, si ad æqualem potestatem pertinet, remittere peccata; & dicere paralytico, Surge & ambula, cū verumq; requirat potentiam infinitam, Ecce & hoc faciendi potestatem habeo; ac tunc conuersus Dominus ad paralyticum, imperans dixit. Surge & ambula. Et confestim cōsurgens ille, sanus effectus sublato lecto abiit.

7. Vide, quot rationibus & modis benedictus IESVS conatus fuerit populum istum reddere veritatis capacem, eumq; licet rebellem & obstinatum ad sui notitiam pertrahere. Nam, cū ipse esset verus ille & gloriosus DEVS, qui non indiget vel testimonio, vel vlla re nostra, tamē ex summo desiderio procurandæ salutis humanæ ingenio hominum se accommodans, non dedignatur etiam humanis rationibus diuinam suam probare potentiam, hac ratione conuincens, non asperè sed suaviter

uiter & benignè incredulorum hosti-
 suorum obstinationē. Iam si nos mira-
 mur tantam Iudæorum nequitiam, quod
 tam peruersè verba Domini interpreta-
 rētur, tãtamq; cordis eorum duriciam,
 quod locum non darent veritati, quæ
 tot miraculis, & perspicuis rationibus
 ab ipso Domino erat demonstrata: in-
 grediamur, age, nos ipsos, & expendamus
 mores quoq; nostros, quoties bone
 IESV, loqueris ad cor nostrum ver-
 ba veritatis & salutis, & nos studemus
 fere ea aliter interpretari, non ut tibi,
 sed nobis placet vel arridet? Quoties
 tentas nunc inspirationibus dulcissi-
 mis, nunc rationibus clarissimis con-
 scientiam nostram conuincere, cordif-
 que nostri duriciam emollire, & quasi
 manibus attingere errorem nostrum:
 & tamen quod tu exigis vel postulas à
 nobis omninò dissimulamus, atque ex-
 culationes quærimus de die in diem
 differendo emendationem nostram &
 auxilium spirituale.

8. O anima mea verè paralytica, nul-
 lam enim in te particulam habes, quæ
 non sit agra, & egeat opera Saluatoris.
 Habes quidem intellectum, sed totum
 curiosum, vanum & distractum: ha-
 bes memoriam, sed oblitam omnium
 rerum

rum bon
 tem memo
 rum. H
 affectuum
 rum. Ocu
 ad curiosit
 manus ad
 des tardi &
 autem du
 depressum
 gratia cal
 roborant
 minò in
 bilis, &
 Age ergo
 les, habe
 desideriu
 res, salte
 qui vt M
 bus docu
 CHRIST
 abhorru
 ricordia
 sic nec ab
 am omni
 eus nost
 verumet
 Prophet
 nes iniq
 cem eiu

rum bonarum & vtilium; tantum au-
 tem memorem noxiarum & periculo-
 rum. Habes voluntatem, sed plenam
 affectum & effrenatarum cupidita-
 tum. Oculi patent ad vanitates, aures
 ad curiositates. Lingua est expers freni.
 manus ad bona opera immobiles, pe-
 des tardi & languidi in via Domini, cor
 autem durum & graue, totum in terrā
 depressum. Denique, cū in te diuinæ
 gratiæ calor sit extinctus, quo membra
 roborantur & sustentantur, facta es o-
 minō instar huius paralytici insensibi-
 lis, & mortifero tremore oppressa.
 Age ergo anima mea, si aliud non va-
 les, habe minimum aliquod salutis tuæ
 desiderium; & quoniam desunt tibi vi-
 res, saltem patere te deportari ab illis,
 qui vt Medici spirituales, suis salutari-
 bus documentis, & orationibus ad
 CHRISTVM te deducant. Qui, vt non
 abhorruit ab hoc paralytico, sed mise-
 ricordia motus ei sanitatem reddidit;
 sic nec abhorrebit à te, si in eo fiduci-
 am omnem colloces. Nam cū Medi-
 cus noster sit, non solum nō exhorret,
 verumetiam eo sine ad nos venit teste
 Propheta, vt suis humeris portet om-
 nes iniquitates nostras. Audi ergo vo-
 cem eius, humiliq; confessione sublata
 è lecto

Esa. 45.

è lecto peccati in quo tam diu decubasti, reuertere in domum cordis tui dirige pedes in viam pacis, & semitas iustitiae, quæ ad caelestem Hierosolymam te perducant. O quando felix illa hora aderit, cum à Domino tuo vocata voce illa, *Surge*, tota hilaris & læta, exurgens è puluere terræ, & assumens corpus non hoc mortale, quod aggrauat animam, sed immortale & gloriosum, diuinisq; dotibus ornatum, ingredièrè veram domum, æternam, & caelestem habitationem, exemplo harum turbarum, laudans & magnificans Saluatorem & Deum tuum pro tanta misericordia tibi declarata.

COLLOQVIUM.

O Rabis CHRISTVM Dominum, vt sicut per suæ pietatis abundantiam paralytico sibi oblato non solum corporis, sed etiam animi incolumitatem reddidit, condonando illi peccata, ita dignetur quoq; animam tuam peccati contagione debilitatam, & ad benè agendum languidam oculis suæ misericordiae respicere; & spe remissionis omnium culparum, gratiaque ita velit sanare & corroborare, vt deserta praua consuetudine, qua hactenus à bono

retardata t
 minorum
 re possit

D

PARA
 bus est

positum. Quæ

quis ad Chri

Primum est

terum, vno

phlasio sed

um, spes ve

a. CHRI

ticum, non r

si peccata

mandi inu

antequam r

3. Cum C

esse peccat

tra illum t

derant eun

vunt glorifi

vi facere.

se debent a

quam bon

spectis, no

detractio

seruos

retar

retardata fuit, in posterum expeditius
 minorum mandatorum viam percur-
 rere possit.

DOCUMENTA.

PARALYTICVS à quatuor homini-
 bus est deportatus, & ante Christum de-
 positus. Quatuor sunt, quæ peccatorem dedu-
 cunt ad Christum, hoc est, reconciliant Christo.
 Primum est, consideratio breuitatis vite. Al-
 terum, timor pene infernalis. Tertium, con-
 sideratio fœditatis & grauitatis peccati. Quar-
 tum, spes vite, quam expectat à Domino.

1. **CHRISTVS**, post oblatum sibi paraly-
 ticum, non rogatus à quoquam, primo ei remi-
 sisse peccata; ut nobis daret exemplum, condo-
 nandi iniurias à proximis nobis illatas, etiam
 nos quam rogemur.

2. Cum Christus dixisset paralytico remissa
 esse peccata, ceperunt Scribæ murmurare con-
 tra illum tanquam blasphemie reus: sed ut vi-
 derunt eum redditum integræ sanitati cepe-
 runt glorificare Deum, & **CHRISTVM** plu-
 rie facere. Sic serui Dei non alijs armis veri
 se debent aduersus maledicos & detractores,
 quam bonorum operum exemplis, quibus con-
 spectis, non solum eorum ora obmutescunt, sed
 detractorum vice incipient Deum glorificare
 & seruos eius collaudare.

S

4. Chri-

4. *CHRISTVS* arguens Scribas dixit: *quid cogitatis mala in cordibus vestris: eare nos docens, quoties menti obrepit prava aliqua cogitatio, debere eam reprehensione nostri ipsorum mox repelli, vt dicamus cum ipso. Vt quid cogitas malum illud in corde tuo?*

6. Dominus sanaturus paralyticum, initium fecit ab infirmitate spirituali, condonando peccata, quia causa est & radix infirmitatis corporalis: vt doceret nos, quemadmodum in afflictionibus & calamitatibus non solum nos ipsos, sed etiam proximos inuare debemus: nempe efficiendo, vt primum deserant peccata, & in gratiam *DEI* redeant, eo quod propter illa sepe Deus immittat aduersitates, nec finem faciat affligendi nos, nisi vos emendauerimus.

6. Hic Paralyticus, membrorum vsu destitutus, significat hominem peccatorem, qui quoniam omnibus bonis & meritorijs operibus caret, pestifero & mortali otio in lecto contabescit. Primo enim deficiunt eum vires ad ambulandum, hoc est, ad bonis operibus aliquid promerendum. Secundo deficit tactus bonorum actionum. Tertio, gustus dulcedinis & voluptatis celestium consolationum. Quarto oculi ad contemplandum res diuinas. Quinto, auditus verbi Dei. Et postremo, suavis odor sanctarum & diuinarum inspirationum.

7. Ex

VITA

ibis dixit
vestis: eare
prava aliqua
sione nostri
cum ipso. V
e tuo?
ticum, in
s, condonar
lix infirmit
emadmodum
s non solum
uare debeo
m deserat,
I redeant,
mittat adue
ndi nos, nisi
um vsu desti
torem, qui
itorijs operi
otio in lecto
t eum viret
onis operibus
o deficiu
gustus dul
n consolatio
olandam res
Dei. Et po
divinarum
7. Ex

CHRISTI. PARS I. 4R

Exemplo caritatis de portu paralyticum docemur nos quoque, quo studio inferre debeamus proximorum infirmitati & curare, quibusque modis adiuuare, nempe operibus non solum, sed etiam fide & oratione ad Dominum.

Paralyticus ad mandatum Christi surrexit è lecto. Anima peccatoris tunc spiritaliter exurgit è lecto suo, quando timore pœne, vel spe præmij, vi sibi illata, omnibus mundi illecebris & carnalibus voluptatibus quibus egra decumbebat, renunciat. Tunc accipit, lectum suum & portat, quando peccata, quibus prius oblectabatur, & in quibus acquiescebat, incipiunt ei fieri graua & molesta. Tunc verò ambulans redit in domum suam, quando bonorum operum exercitio incipit ambulare versus Deum, à quo per peccatum longius recesserat.

S 2 DE

